

Αναδημοσίευση του έργου του Μάο Τσε-τουνγκ με τίτλο:

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑΣ ΣΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ

Σημείωμα των Σελίδων Κριτικής

Το κείμενο που ακολουθεί είναι μέρος της τελικής ομιλίας (για όσους έχουν μια εξοικείωση με τις οργανωτικές μορφές των πάλαι ποτέ κομμουνιστικών κομμάτων, πρόκειται για το λεγόμενο "κλείσιμο") του Μάο Τσε-τουνγκ στην 6η Ολομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας τον Νοέμβριο του 1938. Η δημοσίευσή του, στις Σελίδες Κριτικής, κρίνεται σκόπιμη ενόψει της συζήτησης που διεξάγεται σήμερα, με νέους όρους, για τα πολιτικά και ιστορικά ζητήματα που αφορούν την πρόσφατη ιστορία. Οι νέοι όροι δημιουργούνται από την συγχώνευση του πολιτικού με τον ακαδημαϊκό τομέα και το κοινό άνοιγμα τους στην πολιτική ζωή. Το κείμενο αυτό δημοσιεύεται γιατί, παρά το γεγονός ότι αφορά την πολιτική σύγκρουση σε μια τόσο μακρινή χώρα όπως η Κίνα, φωτίζει δύο σκοτεινές περιοχές της συζήτησης που διεξάγεται με θέμα την πολιτική σύγκρουση της δεκαετίας του '40 στην Ελλάδα.

Η μιά σκοτεινή περιοχή, αφορά το θεωρητικό υπόβαθρο της πολιτικής των αντιμαχόμενων μερίδων, στις συγκρούσεις της δεκαετίας του '40. Θεωρείται βέβαια αυτονόητο πως πίσω από κάθε πολιτική πράξη υπάρχει κάποια πολιτική θεωρία, αλλά ακριβώς γι αυτό κανείς δεν ενδιαφέρεται να συζητήσει ποιες τάχα αντιθέσεις, στο πεδίο της πολιτικής θεωρίας, μπόρεσαν να εκφραστούν με τόσο άγριες και αιματηρές μάχες στο πεδίο της πολιτικής πρακτικής. Συζητούνται πολύ σπουδαία ζητήματα όπως η ραγδαία ανάπτυξη και η ακαριαία πτώση του Ε.Α.Μ., η παραπαίουσα πορεία του Κ.Κ.Ε προς τον εμφύλιο, η παράδοση "ήττα" του Δημοκρατικού Στρατού, οι πολιτικές επιπτώσεις του συνθήματος "το όπλο παρα πόδα", αλλά δεν λαμβάνεται υπόψη -- εκτός όταν λαμβάνεται εντελώς στρεβλωμένη -- η όποια πολιτική θεωρία υπήρξε, στο κομμουνιστικό κίνημα της εποχής εκείνης, πάνω σ' αυτά τα ζητήματα. Αποτέλεσμα της σύγχυσης στην έρευνα και μελέτη του θεωρητικού πεδίου είναι -- όπως φαίνεται από την μορφή και το είδος της διάστασης στις σημερινές προσεγγίσεις της ιστορικής δεκαετίας -- ότι δεν μπορούν να γίνουν διακριτές με κάποια σαφήνεια, οι συγκρουόμενες πλευρές, ούτε μπορούν να κατανοηθούν οι μεταλλαγές και μετατοπίσεις του μετώπου.

Η δεύτερη σκοτεινή περιοχή, αφορά ακριβώς την παθολογία της συζήτησης, δηλαδή το ίδιο το γεγονός της απουσίας από τη συζήτηση οποιασδήποτε νύξης για την θεωρία περί της οποίας μιλάμε. Και επειδή η μια πλευρά της συζήτησης (θα λέγαμε "η κυρίαρχη" αν δεν ήταν τόσο δύσκολο να διακρίνουμε ποιά είναι η ...μη κυρίαρχη!) είναι εντελώς φυσικό (ως είδος ιστορικού καθήκοντος) να αγνοεί, να παραβλέπει, ακόμα και να περιφρονεί τις θεωρητικές επιδόσεις της Αριστεράς, μένει η απορία: πού χάθηκε η έφεση που είχε στην θεωρία αυτή η πλευρά. Αυτή η σκοτεινή περιοχή, της συζήτησης για την δεκαετία του '40, έχει να κάνει με την νεότερη ιστορική περίοδο που βρίσκεται προς το παρόν εντελώς στο σκοτάδι, την δεκαετία του '60. Οι πολιτικές διεργασίες που άρχισαν, υπόρρητα, αμέσως μετά την "ήττα" του Δ.Σ., το καλοκαίρι του 1949, καταστάλαξαν στην μέση της δεκαετίας του '60, σε κάποιες, ρητές πλέον, πολιτικές διευθετήσεις, που δεν αμφισβητήθηκαν παρά πολύ πρόσφατα, μετά από την "πτώση του σοσιαλισμού". Αποτέλεσμα άλλωστε αυτής της πτώσης είναι, τόσο το νέο άνοιγμα της συζήτησης για την δεκαετία του '40, όσο και η αποσιώπηση των θεωρητικών προβληματισμών του κομμουνιστικού κινήματος, και της σχέσης αυτών των προβληματισμών με τις επιτυχίες και με την "ήττα" της Αριστεράς.

Το κείμενο του Μάο Τσε-τουνγκ που δημοσιεύεται, φωτίζει το πεδίο της θεωρίας εκείνης της εποχής, αποτελώντας την ανταπόκριση του Κομμουνιστικού Κόμματος της Κίνας στα πολιτικά προβλήματα που απέρρεαν, από την αναγκαιότητα της συγκρότησης ενός ενιαίου εθνικού μετώπου αντίστασης στην επιδρομή της Ιαπωνίας, για όλες τις δυνάμεις που θα συγκροτούσαν αυτό το μέτωπο. Φωτίζει όμως επίσης και την εσωτερική σύγκρουση που συνεπάγονταν η ανάγκη να ανταποκριθεί ένα κομμουνιστικό κόμμα εκείνης της εποχής στην κοινωνική επιταγή της δημιουργίας ενός ενιαίου μετώπου. Οι κοινωνικές συνθήκες Κίνα και στην Ελλάδα στις παραμονές του Β'Π.Π. δεν ήταν απολύτως ίδιες αλλά είχαν -- παρά την σημαντική διαφορά στα πληθυσμικά μεγέθη -- μεγάλες αναλογίες, που και μόνο η ανάγνωση του κειμένου που δημοσιεύεται τις καθιστά προφανείς. Τόσο προφανείς που μένει η απορία αν κάποιοι ηγέτες του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος, μέσω της Κομμουνιστικής Διεθνούς και των σχολείων στα οποία φοίτησαν (π.χ. ο "Κούτβης" Νίκος Ζαχαριάδης) ήξεραν ένα τόσο σημαντικό κείμενο του Μάο, που υπήρχε ήδη από το 1938. Την ίδια βέβαια απορία δημιουργεί και ένα άλλο κείμενο του Μάο Τσε-τουνγκ, με τίτλο Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΑΣ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΝΙΚΗ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ (μεγάλα κομμάτια αυτού του κειμένου έχουν δημοσιευτεί ήδη στις Σελίδες Κριτικής στην διεύθυνση <http://www.critici.gr/C-050315-mao-1945-emfulios.htm>) και το οποίο προέρχεται από μια άλλη ομιλία του Μάο Τσε-τουνγκ, που δόθηκε τον Αύγουστο του 1945, σε μια σύσκεψη κομματικών στελεχών. Σε κάθε περίπτωση τα δύο αυτά κείμενα και αρκετά άλλα όπως τα λεγόμενα στρατιωτικά του έργα μπορούν να φωτίσουν αυτό που ονομάσαμε εδώ πεδίο πολιτικής θεωρίας για την σύγκρουση της δεκαετίας του '40.

Σε ότι αφορά την δεύτερη σκοτεινή περιοχή, το κείμενο που δημοσιεύεται δεν ρίχνει φως με το περιεχόμενο του, αλλά με την ιστορία της έκδοσής του. Αυτό το κείμενο του Μάο Τσε-τουνγκ, μαζί με άλλα που αφορούν την ιστορία του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας και την πολιτική ιστορία αυτής της Κίνας, μεταφράστηκαν σε πολλές γλώσσες και κυκλοφόρησαν, σαν ξεχωριστά βιβλιαράκια, σε όλο τον κόσμο, στα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '50, όταν τα σύννεφα που είχαν αρχίσει να σχηματίζονται στο κομμουνιστικό κίνημα, από την δεκαετία του '30, άρχισαν να γίνονται πια ορατά. Αυτή, με άλλα λόγια, ήταν η πρώτη και τελευταία προσπάθεια, που έγινε στο διεθνές κομμουνιστικό κίνημα, με στόχο την αποτροπή της διάλυσης του. Η προσπάθεια αυτή φαίνεται να μην καρποφόρησε και με πολλές διακυμάνσεις έληξε "άδοξα", μετά από τον θάνατο του Μάο και μέχρι το τέλος της δεκαετίας του '70. Αυτό όμως είναι ένα άλλο θεωρητικό ζήτημα που δεν έχει θέση σ' αυτό το σημείωμα. Έχει όμως σημασία να πούμε ότι μέσα στο γενικό πλαίσιο αυτής της προσπάθειας, τα βιβλιαράκια αυτά μεταφράστηκαν στα ελληνικά και κυκλοφόρησαν γύρω στο 1964 από τις "Ιστορικές Εκδόσεις", χωρίς ούτε και εδώ -- επιφανειακά τουλάχιστον πάντα -- να πραγματοποιήσουν τον στόχο της έκδοσής τους. Στην δεκαετία του '60, με άλλα λόγια υπήρχαν στοιχεία για συγκριτική μελέτη των εμφυλίων πολέμων της Ελλάδας και της Κίνας και αυτός είναι, κατά την γνώμη του γράφοντος, η αιτία του σκοταδιού που έχει πέσει στις περιοχές της έρευνας για τον εμφύλιο οι οποίες σχετίζονται με το θεωρητικό πεδίο της δεκαετίας του '40.

Το κείμενο του Μάο Τσε-τουνγκ όπως παρουσιάζεται εδώ έχει προκύψει από ψηφιοποίηση της φωτοτυπικής επανέκδοσης των υλικών τα οποία είχαν παραχθεί, από την ομάδα που ίδρυσε τις "Ιστορικές Εκδόσεις" και το περιοδικό "Αναγέννηση", σε πολύ δυσκολότερες συνθήκες πριν από την δικτατορία. Η εν λόγω επανέκδοση έγινε από κάποιες ομάδες που μετά την δικτατορία κληρονόμησαν το όνομα των "Ιστορικών Εκδόσεων" αλλά όχι και την χάρη τους.

Οκτώβριος 2006,

Κωστής Παπαϊωάννου

Μάο Τσε-τουνγκ

**ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ
ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑΣ
ΣΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ**

Μετάφραση: Γιάννη Χοτζέα

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΘΗΝΑ 1975

Πρώτη Έκδοση: Ιούνιος 1954

Η παρούσα μετάφραση¹ του έργου του Μάο Τσε-τουνγκ «**Το πρόβλημα της Ανεξαρτησίας και της Αυτονομίας στο Ενιαίο Μέτωπο**» μαζί με το σημείωμα έκδοσης, έγινε, έγινε από το κινέζικο κείμενο της δεύτερης έκδοσης της «Εκλογής Έργων του Μάο Τσε-τουνγκ», Τόμος II, που έγινε από το Λαϊκό Εκδοτικό Οίκο, Πεκίνο, τον Αύγουστο του 1952.

---

¹ Εννοεί από τα κινέζικα στα αγγλικά. Το σημείωμα αυτό είναι από την ξενόγλωσση κινέζικη έκδοση

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΕΚΔΟΣΗΣ

Το κείμενο αυτό αποτελεί ένα μέρος του τελικού λόγου που εκφώνησε ο σύντροφος Μάο Τσε-τουνγκ στην 6^η Ολομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής που εκλέχτηκε από το 6^ο Παγκινεζικό Συνέδριο. Το πρόβλημα της ανεξαρτησίας και της αυτονομίας στο ενιαίο μέτωπο αποτελούσε ένα από τα σπουδαιότερα προβλήματα, που σχετίζονταν με το ενιαίο αντιιαπωνικό μέτωπο και σχετικά μ' αυτό υπήρξε διάσταση απόψεων ανάμεσα στο σύντροφο Μάο Τσε-τουνγκ και στο σύντροφο Τσεν Τσιάο-γιού (Βανγκ Μινγκ). Το πρόβλημα ουσιαστικά ανάγονταν στο θέμα του καθοδηγητικού ρόλου της (εργατικής τάξης στο ενιαίο μέτωπο. Ο σ. Μάο Τσε-τουνγκ έκανε μια σύντομη ανάλυση των διαφωνιών αυτών στην εισήγηση που έκανε στην Κεντρική Επιτροπή το Δεκέμβριο του 1947: «Η σημερινή κατάσταση και τα καθήκοντα μας».

«Στη διάρκεια του αντιιαπωνικού πολέμου το Κόμμα μας αντιτάχθηκε στις αντιλήψεις εκείνες που ήταν ανάλογες με αυτές τις αντιλήψεις για συνθηκολόγηση (εννοεί τις αντιλήψεις του Τσεν Του-σιέου στην περίοδο του Πρώτου Επαναστατικού Εμφυλίου Πολέμου) όπως και στις αντιλήψεις που η ουσία τους ήταν να προχωρήσουμε σε παραχωρήσεις στην αντιλαϊκή πολιτική του Κουόμιντανγκ· δηλαδή στο να έχουμε περισσότερη εμπιστοσύνη στο Κουόμιντανγκ παρά στις λαϊκές μάζες, να μη τολμούμε να κινητοποιήσουμε θαρραλέα τις μάζες στον αγώνα, να μη τολμούμε να επεκτείνουμε τις Απελευθερωμένες Περιοχές και το Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό στις περιοχές που είχαν καταληφθεί από τους Ιάπωνες και τέλος να παραχωρήσουμε στο Κουόμιντανγκ την ηγεσία του Πολέμου Αντίστασης. Το Κόμμα μας έκανε αποφασιστικό αγώνα εναντίον αυτών των ασύστατων και απαράδεκτων απόψεων, που είναι αντίθετες με τις αρχές του μαρξισμού - λενινισμού και έθεσε σταθερά σε εφαρμογή την πολιτική του γραμμή: «να αναπτύζουμε τις προοδευτικές δυνάμεις, να κερδίσουμε τις ενδιάμεσες δυνάμεις και να απομονώσουμε τις αντιδραστικές δυνάμεις» και διεύρυνε αποφασιστικά τις Απελευθερωμένες Περιοχές και τις τάξεις του Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού. Κατ' αυτό τον τρόπο, το Κόμμα μας εξασφάλισε, όχι μονάχα τη δυνατότητα να νικήσει τον ιαπωνικό Ιμπεριαλισμό στην περίοδο που ο τελευταίος πραγματοποιούσε την εισβολή του στην Κίνα, άλλα επίσης και τη δυνατότητα, υστέρη από τη συνθηκολόγηση της Ιαπωνίας, στην περίοδο του αντεπαναστατικού πολέμου που εξαπέλυσε ο Τσανγκ Κάι-σεκ να περάσει απρόσκοπτα και με επιτυχία σ' ένα λαϊκό επαναστατικό πόλεμο εναντίον του αντεπαναστατικού πολέμου του Τσανγκ Κάι-σεκ και να κερδίσει μεγάλες νίκες σε ένα σύντομο χρονικό διάστημα. Όλα τα μέλη του κόμματος οφείλουν να αφομοιώσουν βαθειά αυτά τα διδάγματα της ιστορίας.

Η Ειδική Επιτροπή για την έκδοση της «Εκλογής "Εργων του Μάο Τσε-τουνγκ» της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας.

Για να υπάρξει παρατεταμένη συνεργασία, όλα τα πολιτικά κόμματα και ομάδες που προσχωρούν στο ενιαίο μέτωπο οφείλουν να βοηθούν το ένα το άλλο και να προβαίνουν σε αμοιβαίες παραχωρήσεις, αλλά αυτή η βοήθεια και αυτές οι παραχωρήσεις πρέπει να είναι θετικές και όχι αρνητικές. Οφείλουμε να στερεώσουμε και να διευρύνουμε το Κόμμα μας και το στρατό μας, άλλα ταυτόχρονα "οφείλουμε να ενθαρρύνουμε και να βοηθήσουμε τη στερέωση και τη διεύρυνση των φιλικών κομμάτων και στρατών· ο λαός οφείλει να απαιτήσει από την κυβέρνηση να ικανοποιήσει τις πολιτικές και οικονομικές του διεκδικήσεις, αλλά ταυτόχρονα οφείλει να κάνει ό,τι μπορεί για να βοηθήσει την κυβέρνηση στην ανάπτυξη της Αντίστασης εναντίον της Ιαπωνίας· οι εργάτες οφείλουν να αξιώσουν από τους εργοδότες τους να βελτιώσουν τις συνθήκες ζωής τους, άλλα ταυτόχρονα οφείλουν να εργασθούν σκληρά προς το συμφέρον της Αντίστασης εναντίον της Ιαπωνίας· οι γαιοκτήμονες οφείλουν να ελαττώσουν τους τόκους και τα ενοίκια, άλλα ταυτόχρονα οι αγρότες οφείλουν να πληρώνουν τα ενοίκια και τους φόρους και να ενωθούν με τους γαιοκτήμονες στον αγώνα εναντίον της ξένης επίθεσης. Όλα αυτά είναι αρχές και κατευθύνσεις της αμοιβαίας βοήθειας, είναι προσανατολισμοί θετικοί και όχι μόνο αρνητικοί και μονόπλευροι. Το ίδιο ισχύει και για τις αμοιβαίες παραχωρήσεις. Κάθε κόμμα οφείλει να αποφεύγει να υπονομεύει το άλλο και οφείλει να μην επιζητεί να συγκροτήσει δικούς του μυστικούς πυρήνες στα άλλα κόμματα, όργανα εξουσίας και στρατούς· σε ό,τι αφορά εμάς, δεν συγκροτούμε μυστικούς πυρήνες μέσα στο Κουόμιντανγκ, στις κυβερνητικές του υπηρεσίες, στο στρατό του και το κάνουμε αυτό προς το συμφέρον της αντίστασης εναντίον της Ιαπωνίας. «Να αποφεύγουμε να κάνουμε ορισμένες πράξεις για να μπορούμε έτσι να κάνουμε Ορισμένα πράγματα»¹ εκεί βρίσκεται ακριβώς το ζήτημα. "Αν δεν αναδιοργανώναμε τον Κόκκινο Στρατό, αν δεν είχαμε τροποποιήσει το πολιτικό σύστημα στις κόκκινες περιοχές και δεν παραιτούμαστε από την πολιτική των ένοπλων εξεγέρσεων, ο πανεθνικός Πόλεμος Αντίστασης εναντίον της Ιαπωνίας δεν θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί. Κάνοντας παραχωρήσεις κερδίσαμε το τελευταίο· με αρνητικά μέσα κερδίσαμε θετικά αποτελέσματα. «Στην αρχή να υποχωρούμε για να προχωρούμε ύστερα με άλματα», αυτό ακριβώς διδάσκει ο λενινισμός. Ο μαρξισμός - λενινισμός μας διδάσκει πως τις παραχωρήσεις δεν πρέπει να τις αντιμετωπίζουμε μερικές φορές σαν καθαρά αρνητικές ενέργειες. Φυσικά, είχαμε παραχωρήσεις καθαρά αρνητικές όπως τη θεωρία της συνεργασίας ανάμεσα στην εργασία και στο κεφάλαιο που υποστήριζε η Δεύτερη Διεθνής,² όπου εκεί η παραχώρηση φθάνει ως το σημείο να

¹ Ρητό του Μένκιους

² Αντιδραστική θεωρία της Δεύτερης Διεθνούς για τη συνεργασία εργασίας και κεφαλαίου που έχει πάρει διάδοση στις καπιταλιστικές χώρες· υπερασπίζεται τη συνεργασία ανάμεσα στην αστική τάξη και στο προλεταριάτο και αντιτάσσεται στην επαναστατική ανατροπή της κεφαλαιοκρατικής κυριαρχίας και στην εγκαθίδρυση της

παραδίδεται η τάξη και η επανάσταση στον εχθρό. Στην Κίνα υπήρξε ο Τσεν Τού-σιέου¹ και σε συνέχεια ο Τσανγκ Κούο-ταό², που και οι δύο αποδείχτηκαν συνθηκολόγοι -- γι' αυτό οφείλουμε να αντιταχθούμε στο πνεύμα της συνθηκολόγησης με όλες μας τις δυνάμεις. Τις παραχωρήσεις μας, τις υποχωρήσεις μας, την ανακοπή της επίθεσης ή την αναστολή της δράσης, είτε έχει σχέση με συμμάχους ή εχθρούς, οφείλουμε να τις αντιμετωπίζουμε σαν αναπόσπαστο μέρος του συνόλου της επαναστατικής πολιτικής, σαν απαραίτητο κρίκο της γενικής επαναστατικής γραμμής, σαν ένα τμήμα μιας καμπυλόγραμμης κίνησης. Με μια λέξη είναι ενέργειες θετικές.

Η ΣΥΝΔΕΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΤΑΞΙΚΟ ΑΓΩΝΑ

Η υποστήριξη ενός παρατεταμένου πολέμου με μια παρατεταμένη συνεργασία, ή με άλλα λόγια, η υποταγή του ταξικού αγώνα στο σημερινό εθνικό αγώνα για την αντίσταση στην Ιαπωνία -- αυτή είναι η θεμελιακή αρχή του ενιαίου μετώπου. Σύμφωνα με την αρχή αυτή, η ανεξαρτησία των κομμάτων και των τάξεων πρέπει να διατηρηθεί, πράγμα που σημαίνει πώς η ανεξαρτησία και η αυτονομία τους στο ενιαίο μέτωπο πρέπει να διατηρηθεί δηλαδή να διαφυλαχθεί το ουσιαστικό δικαίωμα των κομμάτων και των τάξεων να μη θυσιαστούν χάρη της συνεργασίας και της ενότητας, αλλά αντίθετα να αναπτυχθούν ως ένα ορισμένο σημείο. Μονάχα αυτό εξυπηρετεί την ιδέα της σύμπραξης και μονάχα, γι' αυτό είναι σκόπιμη η σύμπραξη. Στην αντίθετη περίπτωση, η σύμπραξη θά μετατρέπο-

---

δικτατορίας του προλεταριάτου.

¹ Ο Τσιν Τού-σιέου καθηγητής του Πανεπιστημίου του Πεκίνου, έγινε γνωστός σαν διευθυντής του «περιοδικού «Νέα Γενιά», που άσκησε μεγάλη επίδραση στο Κίνημα της 4 Μαΐου. Πήρε μέρος στην ίδρυση του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας και εκλέχτηκε Γενικός Γραμματέας του. Στην περίοδο της επανάστασης το 1924-1927, εκπροσωπούσε στο κόμμα το δεξιό οπορτουνισμό που εξελίχθηκε σε πολιτική συνθηκολόγησης. Στην εισήγηση του «Η σημερινή κατάσταση και τα καθήκοντα μας», ο σύντροφος Μάο Τσε-τουνγκ ανέφερε πως οι συνθηκολόγοι απαρνήθηκαν την καθοδήγηση του κόμματος πάνω στις φτωχές μάζες, στη μικροαστική τάξη, στα ενδιάμεσα στρώματα της αστικής τάξης και ειδικά στις ένοπλες δυνάμεις, πράγμα που αποτέλεσε την αιτία για την ήττα της επανάστασης». Μετά την ήττα του 1927, ο Τσεν Τού-σιέου μαζί με άλλους οπαδούς της γραμμής της συνθηκολόγησης έχασαν την πίστη τους στο μέλλον της επανάστασης και έπεσαν στον λικβινταρισμό. Συντάχθηκε με την αντιδραστική τάση των τροτσκιστών και συγκρότησε μαζί τους μία μικρή φράξια που αντιτάχθηκε στο Κόμμα. Σε συνέχεια αποκλείστηκε από το Κόμμα το Νοέμβριο του 1929. Ο Τσεν Τού-σιέου πέθανε το 1942.

² Ο Τσανγκ Κούο-τάο, αποστάτης της κινέζικης επανάστασης, συμμετείχε στο Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας στην πρώτη περίοδο. Ξαν καθοδηγητής διέπραξε πολλά λάθη και τεράστια εγκλήματα. Το 1935, αντιτάχθηκε στην Πορεία προς το Βορρά του Κόκκινου Στρατού και καλλιέργησε την ηττοπαθή και λικβινταριστική άποψη πως ο Κόκκινος Στρατός έπρεπε να αποσυρθεί στις περιοχές των εθνικών μειονοτήτων στη μεθόριο των επαρχιών Σετσουάν και Σικάνγκ και ο ίδιος βάδισε προς τα εκεί παρασύροντας τις δυνάμεις του Τετάρτου Μετώπου. Ταυτόχρονα, άνοιξε πόλεμο εναντίον του Κόμματος και της Κεντρικής Επιτροπής συγκροτώντας μία ψευδο-Κεντρική Επιτροπή που την έθεσε κάτω από τον έλεγχο του, διασπώντας έτσι το Κόμμα και τον Κόκκινο Στρατό. Όμως κάτω από την επίμονη διαπαιδαγωγική δουλειά του συντρόφου Μάο Τσε-τουνγκ και της Κεντρικής Επιτροπής, η μάζα των στελεχών και των μαχητών του Τετάρτου Μετώπου αποδέχθηκαν την ορθή γραμμή της Κεντρικής Επιτροπής και διαδραμάτισαν εξαιρετικό ρόλο στους μετέπειτα αγώνες. Ο Τσανγκ παρέμεινε αδιόρθωτος. Την άνοιξη του 1938 έφυγε από τη Μεθοριακή Περιοχή Σενσί-Κανσού-Νινγκσία και εντάχθηκε στη μυστική υπηρεσία του Κουόμινταγκ.

νταν σε μιά συγχώνευση και το ενιαίο μέτωπο αναπόφευκτα θα οδηγούνταν σε καταστροφή. Όταν ένα έθνος αγωνίζεται εναντίον ενός εξωτερικού εχθρού, ο ταξικός αγώνας παίρνει τη μορφή του εθνικού αγώνα, μορφή που δείχνει τη συνοχή που έχουν και οι δύο αγώνες. Από τη μια πλευρά, τα οικονομικά και πολιτικά αιτήματα των τάξεων κατά τη διάρκεια της ιστορικής περιόδου του εθνικού αγώνα πρέπει να προβάλλονται υπό τον όρο της μη διάσπασης της σύμπραξης των τάξεων από την άλλη πλευρά, όλα τα αιτήματα των ταξικών αγώνων πρέπει να παίρνουν υπόψη τους τις απαιτήσεις του εθνικού αγώνα (του αγώνα της Αντίστασης κατά της Ιαπωνίας). Έτσι συνδέεται η ενότητα και η ανεξαρτησία στο ενιαίο μέτωπο, ο εθνικός αγώνας και ο ταξικός αγώνας.

Η ΑΝΤΙΛΗΨΗ «ΟΛΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ» ΕΙΝΑΙ ΕΣΦΑΛΜΕΝΗ

Το Κουόμιντανγκ είναι ένα κυβερνητικό κόμμα και επιμένει πάντοτε να αντιτίθεται στο να πάρει το ενιαίο μέτωπο μια οργανωμένη μορφή. Ο σύντροφος Λιού Σιάο-σι είχε απόλυτο δίκιο όταν είπε πως αν υιοθετούνταν η αντίληψη «όλα από μέσα από το ενιαίο μέτωπο» αυτό θα σήμαινε απλούστατα πως όλα πρέπει να γίνονται μέσω του Τσανγκ Κάϊ-σεκ και του Γιέν Χσι-σαν, πράγμα που θα κατέληγε στην υποταγή της μιας πλευράς στην άλλη και καθόλου στη δράση «μέσα από το ενιαίο μέτωπο». Στο εχθρικό έδαφος, μπορούμε μονάχα, στη βάση εκείνου που έχει αποδεχτεί το Κουόμιντανγκ (π.χ. του «Προγράμματος ένοπλης Αντίστασης και Εθνικής Οικοδόμησης») να δράσουμε ανεξάρτητα και πρωτόβουλα, η πρώτη να δράσουμε και μετά να πληροφορήσουμε, στη βάση της δεδομένης αποδοχής προγραμματικών σημείων από μέρους του Κουόμιντανγκ. Π.χ. η εγκατάσταση κυβερνητικών επιτροπών και η αποστολή δυνάμεων στην επαρχία Σαντούνγκ δεν θα πραγματοποιούνταν ποτέ αν υποβάλλονταν προηγούμενα για έγκριση. Λέγεται από ορισμένους πως το Κομμουνιστικό Κόμμα Γαλλίας διατύπωσε ένα τέτοιο σύνθημα, άλλα αυτό συνέβηκε, πιθανότατα γιατί στη Γαλλία, υπήρχε μια κοινή επιτροπή των δυνάμεων που συμμετείχαν στο μέτωπο και γιατί το Σοσιαλιστικό Κόμμα εξακολουθούσε να ενεργεί χωρίς να παίρνει υπόψη του το κοινό πρόγραμμα· γι' αυτό το Κομμουνιστικό Κόμμα διατύπωσε το σύνθημα αυτό για να περιορίσει την ασυνέπεια του Σοσιαλιστικού Κόμματος και όχι για να δέσει τα δικά του χέρια. Η κατάσταση στην Κίνα είναι η ακόλουθη: το Κουόμιντανγκ δεν αναγνωρίζει σ' όλα τα άλλα πολιτικά κόμματα και ομάδες ίσα δικαιώματα και προσπαθεί να τα θέτει κάτω από τις διαταγές του. Αν προβάλλαμε ένα τέτοιο σύνθημα και ζητούσαμε όλα να περνάνε από την έγκρισή μας, αυτό θα ήταν απραγματοποίητο και θά γινόμαστε καταγέλαστοι. Και αν για οτιδήποτε θα αποφασίζαμε να κάνουμε, ζητούσαμε την έγκριση του Κουόμιντανγκ και αυτό μας την αρνιότανε, πως θα έπρεπε να ενεργήσουμε τότε; Όταν είναι δεδομένο πως το Κουόμιντανγκ κάνει ό,τι μπορεί για να παρεμποδίσει την πρόοδο μας, η διατύπωση ενός τέτοιου συνθήματος από μέρους μας δεν θα οδηγούσε πουθενά αλλού παρά στο να παραδοθούμε χειροπόδαρα δεμένοι στο Κουόμιντανγκ. Για την ώρα δεν υπάρχει κανένας λόγος να ρίξουμε τέτοιο σύνθημα· αυτό που πρέπει να επιδιώξουμε να επιτύχουμε είναι η προκαταρκτική συμφωνία του Κουόμιντανγκ για ορισμένα ζητήματα, όπως για τη μετατροπή τριών μεραρχιών σε τρία σώματα στρατού και της απονομής

των αντίστοιχων αριθμών του μητρώου τους -- αυτό είναι εκείνο που ονομάζουμε «να προειδοποιούμε πρώτα και ύστερα να ενεργούμε». Σε ορισμένες άλλες περιπτώσεις πρέπει να θέτουμε πρώτα το Κουόμιντανγκ μπροστά σε τετελεσμένα γεγονότα και ύστερα να το πληροφορούμε, όπως όταν ανεβάσαμε τις δυνάμεις του στρατού μας στον αριθμό των 200.000 ανδρών -- αυτό είναι εκείνο που ονομάζουμε «να ενεργούμε πρώτα και ύστερα να πληροφορούμε». Σε άλλες περιπτώσεις, όπως τη σύγκληση της Συνέλευσης της Μεθοριακής Περιοχής, οφείλουμε πρώτα να δράσουμε, άλλα να αναβάλουμε την πληροφόρηση, πιστεύοντας πως για την ώρα δεν μπορούμε να καταλήξουμε σε συμφωνία. Και υπάρχουν ζητήματα που για την ώρα δεν πρέπει ούτε να δρούμε ούτε να πληροφορούμε. Αυτά τα ζητήματα είναι εκείνα που η τέτοια ή αλλοιώτικη λύση τους θα είχε δυσμενείς επιπτώσεις στη γενική κατάσταση της χώρας. Με δύο λόγια, πρέπει να επιμείνουμε στη διατήρηση του ενιαίου μετώπου αλλά δεν πρέπει, με κανένα τρόπο να δεθούμε χειροπόδαρα γι' αυτό δεν πρέπει να προβάλλουμε το σύνθημα: «όλα μέσα από το ενιαίο μέτωπο». Αν το σύνθημα αυτό «όλα μέσα από το ενιαίο μέτωπο» ερμηνεύεται «όλα να εγκρίνονται» από τον Τσανγκ Κάι-σεκ και τον Γιουάν Σι-κάϊ, τότε αυτό το σύνθημα είναι εσφαλμένο. Η πολιτική μας είναι η διατήρηση της ανεξαρτησίας και της αυτονομίας στο ενιαίο μέτωπο, μια πολιτική που είναι πολιτική ενότητας μαζί και ανεξαρτησίας.

5 Νοέμβρη 1938